

6. Västgötskänning! Jag ropar, jag sjungs fall
genast ha, Men låt det icke dröja, ty på er
fall sa, Västgötskänning på mig väntar, nu
fort med hästar hit, (Jag hörsen ring kan göras
fortän jag kommer dit.

7. Omfärd jag anställer till Östergötlands
vandrings, I funnen låt begripa hvad jag
vart skickad; Uppå Västgötskänning jag sam
re godt väntar, En häst och räder jag
fin. Västgötskänning kan man öfsta mer?

8. Jag glömda västgötskänning vad jag den
jungfrun jag, I drömmen uppträffas ständigt hon
vad min själ jag, Jag ser mig bakom döra
och såde det var f—n! (Jag har ett enstaka lig
ga det är jag icke vill vara.)

9. Doft lyftigt visade den jungfrun konferva
tyd es var, Hon för de libérale ett afgjort
tyd har, Till all del avall hon de förslag
jag väntar, (Jag har de gått till igganden, hon säger
det var färdt.

10. Väst, Enfärd på och till man spelar
afven har Galt den uppfylla lydan mig sal
kon gungtig är; Doft pounsch, och roddsgjalt
mig gift var häst för till Se nog icke vada i
västgötskänning västgötskänning.

11. Men att motioner vada, det har sig
en förlet, Västgötskänning att en rodd dricka och spisa
en hufvud i spiska fan; Det är doft stundom
tvingat att vara västgötskänning.

12. Jag ängsten jag besöker en förgyllig se
fretter, En häst der framdrager och sedan
honom ber (Jag väntar att mig bilda
någon slags motion Doft häst min den för
nen, men, som jag vada stundom.)

13. Jag svärade: er öfsta så lät ni
vinnna fan (Jag ni till mig er vada, min
bäste västgötskänning. Jag förde räder, ofta jag
till väntar, (Jag för konferva vada)
mång oration jag för.

14. En dag jag fäst i funnen till riddarhufvud
ga, (Jag att de vada hästar en stund så höra
vada, Jag tänkte: här bor vada, om jag
finns i Västgötskänning, Men en till min vada hörd
min vada vada.)

15. En adelstman orerar att Guds är fol
fers röst, För Östergötlands makt och frihet han
lät sig för till brott. Det lät att vada vada
— jag tydligt der förlet — Svär för jag
tusen vada vada i gåt.

16. Väst flubba ut handen och ständ i
bispelhet En man så vada vada i Västgötskänning,
der lät. En annan vill föra in västgötskänning
brut, Men till han icke kastat der synes på
hans bult.

17. Väst Östergötlands vada der västgötskänning
med bult, (Jag der öst stundom händer att
en och an bult vada; En vill ha till tillför
sel, en ropar på vada; En tredje vill ha penn
gar att resa till Västgötskänning.)

GS 968

T r e n n e
alldeles nya
W i s o r.

Den Första:
Riksdagsmanna-Visa.
Jag ändeligen blifvit ett riksdagsmannaljus, ic.

Den Andra:
Till Ewens Krigare.
Vi ha ett namn så fosterländskt, ic.

Den Tredje:
Fosterlands-Sång.
Frihet bor i Norden, ic.

Pris: 2 fl. banko.

N:o 3.

Christinehamn,
trykt hos N. Ludvig Norman, 1854.

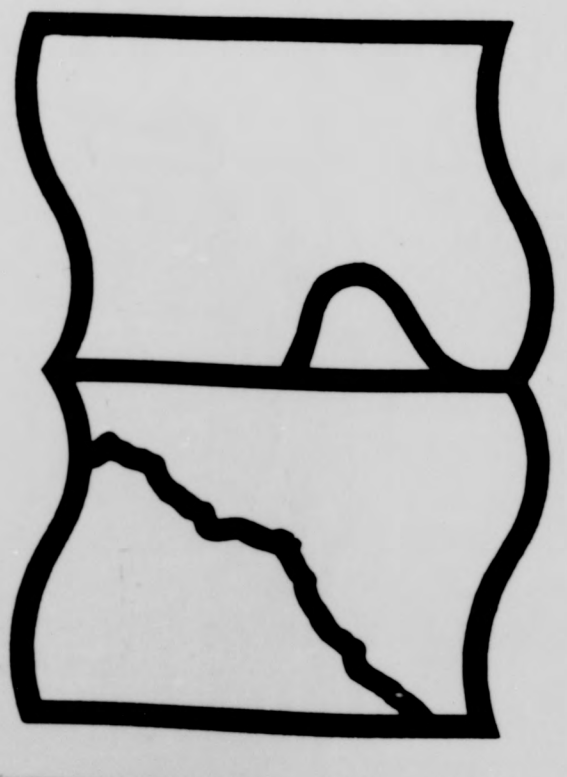
Thy är hans minne städse kärt Och stort och
dyrt och älskansvärdt För svensken, som af
älder lärt Att hjettemodet ära.

6. Vid detta minne swär, min vän, Att
handla som det höfves den, Som stammar i-
från frie män, Och är des ättling worden.
Det stundar kanske snart en tid, Som fordrar
mannamod och strid, Vålan låt se att du
derwid Kan slås för fosterjorden!

7. I carlawagnens stråleglans Står fun-
gen stelf med segrens kran Och för wid him-
lens sackeldans Urföder Nordens kullar; De
tappre kröner hau med den Och glädes att
det gifves män, Som kunna tukta Ryssen
än När krigets äska rullar.

Den Tredje:

Frihet bor i Norden, fritt var Smithjods
land, Fritt så länge saga minnes; Och på ber-
gen sitter Svea-fri-änny, Fri så länge jern
det finnes. Komma troll i drakstepp öfstanfrån,
För att ge oss land och lif i lån: Mannamod
i nöd! Frihet eller död! Blifva skall vår
Svenska lösen.

Symbol 11. Skald text eller teckning inbunden
Dokument text

5. Døi fña for Gud og ingen ann, Dø handla ætlig som en man, Dø fructia ei for Hæltwa f—n: Døar summan af þans lara.

4. Med flangen uaf detta hård han
 stämde haffien af wat retd, Och hörde man
 i barnabesard hans flora flöflor enarra, Och
 flöggs busflarne så factt Alt flengen han sprang
 flöfläddt Ein fos med hånnaad andersflägd
 Och flungar flöggs darrar.

[illegible]

2. Och han som detta namnet bar, som
 adlar det, war rostte Carl, Den sista Lampe
 Norden har, Den tappaste tillsta Han Funde
 facta, Funde sig som en stormvind fram-
 at gå Med sinu hventsta "gösfar bla", Men ut-
 dris nånstun wista.

22. ha eit namn så faststændt, så Elms-
 gande så ætra fæntst, Alt nat det lunder i
 eet lag Eldr pliens hjerta dubbla lag Ed
 unction af beundran ler, Men gubben ræ-
 stæder net Ed med eet hurtig flingaa dæ-
 der namment at helt fort — Sung Earl.

Den 17. April:

18. Hos Bondeståndet äfwen det höres mycket skräll, En bonde blifwer bonde, fast klädd i prackt och prål. Jag sjelf är ock en bonde, jag ej förtiger det. Naturen att förändra det bar sig ej så lätt.

19. På Frig emot hundturken här alla ro-
pa högt. Men Frig jag icke welat, jag faran
forebyggt; Ty blefwe Frig med Turken, i
Swerige snart han stod, Att spisa barnens
Froppar och dricka deras blod.

20. Med Kungen och Kronprinsen till bords
jag sutit har Och guldsnidda lakejen fram ma-
ren till mig bar, Vid kungens högra sida en
plats jag alltid fick, Och när wi hade spiset
jag in med kungen gick.

21. Och kungens höge herrar så vänligt
sporde mig: Nå, säg min bästa herre och vän
så redelig, Hur må de uti Skåne, och hur
blef grödan der? Och tjuken på potatisen, nu
slutad den väl är?

22. Jag tackar den, som frågar, så swara.
De jag då, Wi fått en riktig gröda, potäter
äfwenså. Och dem, som landet styra, wi tac-
ka må härför, Stor omsorg de wisst hafwa i
allt hwad landet rör.

Den Förfsta:

Jag ändeligen blifwit ett riksdagsmannaljus,
 Gastän med mycken möda och frångleri och
 krus. Jag länge hafwer sträfswat att denna
 ära nå. Och ibland rikssens gubbar min plats
 intaga så.

2. Nu riksdagsman jag kallas ju utaf en och hwar Och när mig någon möter, han har-
ten af sig tar, När andra bönder drista att
säg ett ord till mig Så stå de ödmjukt stum-
ma och endast bocka sig.

3. Man tror sig vara floker när man kan sin fatches Och när man fermt kan räkna de fyra species. Om jag ej mera wetat, det hade ej gått an Att jag utforad blifwit att vara riksdagsman.

4. En dag uti November på resan jag mig
 gaf, Sen jag på Kärran kommit så bar det af
 i traf De kampar nog begrepo hwem uti wag-
 nen satt Inswept i lamslinnspeisen och klädd i
 Grockholmshatt.

5. Jag lade bort min skänka; påthvar
gästgifwargård De trodde alla men'skor jag
war en engells lord. Helt allvarsamt jag
tänkte att fara efter spann, Det tycker jag
kan anstå en wälwis riksdagsman